

at de, som slutte sig til en anden Præst, skulde have Rettighed til at benytte Kirken i deres eget Sogn for den valgte Præst; men jeg mener, at Loven taler ganske klart i modsat Retning; thi Lovens § 3 paalægger ikke alene de Vedkommende at gjøre Anmeldelse af de kirkelige Handlinger, som udføres af anden Præst, til Præsten i deres eget Sogn, for at de kunne blive indførte i hans Kirkebøger, men ogsaa at de skulle indføres i det Sogns Kirkebøger, hvor Handlingerne blive foretagne; men Indførelsen i de sidstnævnte Kirkebøger vilde være aldeles vrkesløs, naar der ikke laa den Forudsætning til Grund, at Handlingerne vare foretagne i dette Sogn og dets Kirke. Endnu mere vilde dette staae klart, dersom den ærede Landstingsmand havde tilstrækkelig paagtet Lovens Historie. Da nemlig det Lovudkast, der senere blev Lov under Ate April 1855, var for i Rigsdagen, blev det her i Thinget bragt paa Bane, at en Bestemmelse om Kirkerens Afbenyttelse formeentlig savnedes, og den høitærede Minister tog til Orde for at vise, hvorledes en saadan Bestemmelse netop vilde stride mod Loven. Hans Uttringer, der ere at læse i Landstingstidenden for 1855, Sp. 743—744, lyde saaledes: „Jeg vil ikke benægte, at der kan forekomme Tilfælde, hvor de paagjældende Menighedsmedlemmer kunne have besøjet Ønske om at faae enkelte Handlinger fuldbyrdede i den Kirke, som i local Henseende er den nærmeste; men jeg troer, at i slige forholdsvis sjeldnere Tilfælde vil der heller ingen Banskfighed indtræde, selv om ikke nogen udtrykkelig Lovbestemmelse derom udstedes. Derimod vilde det vistnok være ganske imod Tanken i dette Lovforslag, dersom en sliq Bestemmelse skulde betragtes som udgaaet fra det Princip, at man, efter at have stillet sig fra sin Sognepræst og Sognemenighed, da for Næmhedens Skyld kunde benytte Kirkebygningen til Foretagelse af kirkelige Handlinger.“ Da Lovudkastet derefter var til Forhandling i det andet Thing, blev der af flere af sammes Medlemmer stillet et Forslag om, at en Bestemmelse som den, hvorpaa Forespørgselen gaaer ud, skulde optages i Loven, men dette Forslag blev taget tilbage. Et kla-

rere Beviis kan der ikke være for, at det er blevet almindelig erkjendt fra alle Sider, at en Bestemmelse som denne ikke har Grund i Loven. Hvorledes altsaa den ærede Intervallant kan gaae ud fra den Forudsætning, at Loven, saaledes som den foreligger, skulde berettigede Sognebeboere til Afbenyttelse af Kirken i det Sogn, hvori de boe, det skjønner jeg aldeles ikke.

Derimod har jeg ved nøiere Eftertænkning maattet erkjende, at det kan være ret vel betænk, at denne Forespørgsel er fremkommen i Landstinget. Jeg veed ikke, om det har været den ærede Landstingsmands Tankegang, men det er i det Mindste min, at denne Forespørgsel fører hen til et Punkt, hvor Consequentsen nødvendigt vilde fordre, at nye kirkelige Love maatte udkomme, ja, om jeg skjønner rigtigt, at vort hele kirkelige Væsen maatte blive omordnet. Som Spørgsmaalet er stillet, ligger den Tanke tilgrund, at Sognebeboerne, efterat have stillet sig fra deres Præst og Menighed og sluttet sig til en anden, skulle allerede nu være berettigede til Afbenyttelsen af Sognekirken i det Sogn, hvor de boe, naar de kunne formaae den valgte Sjælesørger til der at prædike og udføre de af dem begjærede kirkelige Forretninger. „De Sognebeboere“, hedder det; altsaa — hvis en Enkelt vilde gjøre en saadan Fordring, skulde han ikke være berettiget; men hvis blot flere end Een stillede Fordringen, saa skulde Berettigelsen være givet. Altsaa, hvis en enkelt Familie eller to enkeltstaaende Mænd i Menigheden slutte sig sammen og gjøre dette Forlangende, saa skal Kirken være aabnet for dem. Men nu er det jo meget rimeligt, at een Familie i et saadant Sogn kan slutte sig til en Præst, en anden til en anden, og at saaledes en Kirke i en Menighed kunde blive et Sted, hvor den ene Præst efter den anden kom til at afløse hverandre. Man vil sige, at Sigt kan tænkes, men at det dog ikke er sandsynligt, at det vil komme saaledes. Jeg troer dog virkelig ikke, at man kan lade det gælde, at heri skulde være noget Usandsynligt. Hvad først Menigheden, Sognebeboerne, angaaer, da har allerede Luther advaret imod, hvad han kalder „die eckeln Get-